

fortsætte til 1. April. Det siger de alle. Ja, til 1. April! Men hvilken industri-drivende vilde indrette sin Industri paa et saa løst Grundlag som det, der nu er givet ham? Dette at slaa fast, at nu skal den Reguleringsvirksomhed, som er indledet for to Industrier, og som delvis er taget tilbage igen for den enes Vedkommende, nu skal den Smule, der hidtil er gennemført, have Lov til at gælde nogle faa Maanedre, og saa er det hele forbi — er ensbetydende med, at der ikke sker nogen Bedring, i hvert Fald ikke nogen betragtelig Bedring, heller ikke for de Fag, som der kunde være sket Bedring for. Det er klart, at for saadanne Industrier, der i Forvejen gennem flere Aar har været oversvømmet med Varer udefra, er det en Produktion paa langt Sigt, det drejer sig om, hvis de skal indrette sig under Forventning om en bestaaende Importregulering. Det er ikke en Produktion, som de kan vente Afsætning for i disse Dage eller i de nærmeste Maanedre; det ligger adskilligt ud i Fremtiden. Men naar de industridrivende er sikre paa, at til 1. April ophører alt det, som de maaske kunde have bygget adskilligt paa, saa svinder ogsaa deres Interesse for at producere paa en saa løs Basis. Det er da ogsaa en Kendsgerning, at efter det, der er sket fra Regeringens Side i Importreguleringssspørgsmaalet, er Antagelsen af Arbejdere i de paagældende Industrier standset, der er tværtimod begyndt Afskedigelser, i hvert Fald i Tobaksindustrien, selv hos de Fabrikanter, der havde sat mest ind paa at udnytte den nye Situation.

Naar vi ser Sagen som den Realitet, den er, maa vi derfor benytte enhver Mulighed for at slaa til Lyd for en Ændring i den negative og skadelige Fremfærd overfor Erhvervslivet. For os er det en Realitet, at vore Kammerater er ude i Arbejdsløshed, igennem flere Aar fortsat Arbejdsløshed. Det er en Realitet, at der i Dag er 37 000 arbejdsløse, at der Sommeren igennem har været betydelige Antal og aldrig mindre end 30 000, og at en saadan Arbejdsløshed paa ca. 30 000 har været uafbrudt siden Efteraaret 1920, da denne Regerings Handlemaade satte sine første Spor. Det er Realiteter, som vi regner med. Det er dem, der opfordrer os til i Dag som ved andre Lejligheder at sige vor Mening om den Politik, der føres, om dens Skadelighed for Landet og ikke mindst for Arbejderne.

Det ærede Medlem Hr. Rode gjorde ogsaa nogle Bemærkninger om, hvorvidt

der forelaa Ønsker om Regulering, og mente, at saadanne forelaa ikke. Jeg kan naturligvis ikke vide, hvorledes de besiddende industrielle i Øjeblikket stiller sig; men jeg kan godt forstaa, at Industrien ikke kommer med Ønsker og Krav, naar det paa Forhaand er sagt fra Regeringsbænken, at der bliver ikke mere af den Slags Foranstaltninger. Hvorfor i Alverden skulde Industrierne dog komme løbende, naar de ved, at vi har en Regering, som kategorisk har erklæret, at der sker ikke mere af den Slags? Men det er vist ganske urigtigt, at der ikke er noget Ønske om at faa Regulering. Ønsket eksisterer. Hvor meget det er udbredt, i hvor mange Industrier det er udbredt, skal jeg slet ikke komme ind paa. Det er for mig godtgjort for talrige Industriers Vedkommende, ikke blot af Arbejderne, men ogsaa af de besiddende industrielle, i hvor høj Grad Importregulering paa dette og dette og dette Omraade vilde være gavnlig. Ønsket lever derfor utvivlsomt, det lever blandt Arbejderne, og de generer sig ikke for Gang paa Gang at fremsætte det. At de industrielle besiddende muligvis har opgivet det hele, er beklageligt; men det er paa den anden Side forstaaeligt, naar de har en politisk Repræsentation af den Beskaffenhed, som vi ogsaa i Dag har faaet Vidnesbyrd om.

Det ærede Medlem Hr. Holstein gjorde en Række Bemærkninger, som jeg ikke skal opholde mig videre ved. Kun i Anledning af en enkelt Udtalelse ønsker jeg at gøre en Bemærkning. Det ærede Medlem sagde nemlig saadant noget som, at Landbrugsministeren havde jo Ret til at tale, thi bag ham stod Landmændene, Landbrugets Folk. Jeg tror nu dog, at dette er en Overdrivelse, en ikke helt ringe Overdrivelse. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Landbrugsminister føler sig stor og mægtig; men der kan dog utvivlsomt pilles lidt ved den Betragtning, at han har alle Landboerne i Ryggen, det har han saa langtfra. Blandt Landboerne findes der dog ogsaa Folk, der kan tænke selv, ikke saa faa, og adskillige af disse selvtænkende Landmænd forstaa meget godt, at det aldeles ikke er i deres Interesse, at vi har en nødstedt Industri, en Industri, der er i Færd med at gaa til Grunde; de ved, at Tusinder og atter Tusinder af denne Industris Arbejdere rekruteres fra Landbostanden, og at disse Arbejderhjem er ved at forsvinde i Afgrunden sammen med Industrien. Det er kun sørgeligt, at ikke tilstrækkelig mange Landbrugere forstaaar denne Tilstands Fare ogsaa